

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **N. P. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2015 č.j. OAM-620/ZA-LE22-HA08-2014, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2015 podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 20.3.2015 žalobu, ve které uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Uvedl, že dne 21.11.2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které, a ani v průběhu správního řízení, netvrdil, že by vyvíjel ve své

vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a ani, že by mu z tohoto důvodu hrozilo pronásledování či uvěznění. Opakovaně uváděl, že důvodem, pro který chce zůstat v ČR, je skutečnost, že zde má možnost pracovat, zajistit slušné životní podmínky pro své děti a život je zde svobodný. Vzhledem k poměrům ve vietnamské společnosti, politické a ekonomické situaci, je přijetí

potřebných opatření ke zlepšení situace občanů v nedohlednu. Nesouhlasí s tím, že v případě návratu neúspěšných žadatelů o azyl jim nehrozí ve Vietnamu žádný postih. Z informací od svých krajanů ví, že ti, kteří se takto do Vietnamu vrátili, a místní orgány měly vědomost o tom, že v zahraničí si požádali o azyl, jsou pod soustavným dohledem. Jsou jim činěny překážky při vyřizování běžných záležitostí. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a uvedl, že při hodnocení žádosti vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení, z nichž bylo zjištěno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde má manželku, a dále ekonomické potíže ve Vietnamu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a zdůraznil, že žalobce se do Vietnamu nechce vrátit z důvodu tamních ekonomických potíží, tyto však nijak nesouvisí s taxativně vymezenými důvody zákona o azylu. Snaha o legalizaci pobytu a sňatek s osobou legálně pobývajícím na území ČR není relevantním důvodem, tedy důvodem, který by odůvodňoval přiznání mezinárodní ochrany ve formě azylu. Legalizace pobytu spadá pod zákon o pobytu cizinců a nelze toto řešit dle zákona o azylu. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že po provedeném dokazování nebylo prokázáno, že by žadatel ve své vlasti byl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, když sám žadatel vyloučil jakékoliv pronásledování a jako důvod žádosti uvedl zůstat v ČR, kde má manželku, s níž hodlá založit rodinu. Podmínky v ČR pro život jsou lepší než ve Vietnamu. Správní orgán při posouzení žádosti vycházel především z výpovědi žadatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Využil Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.4.2014 č.j. 99311/2014-LPTP, dále vycházel ze zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21.1.2014, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012 ze dne 2.4.2013 a aktuální informace databanky ČTK. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace jeho pobytu na území ČR, neboť zde má manželku. Dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13 humanitárního azylu ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že

- řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 21.11.2014, ve které žalobce uvedl, že je ženatý, ve Vietnamu žije sestra, bratr a v České republice manželka a teta. Do ČR přicestoval v listopadu

2006 a od té doby tady žije. Nikdy nebyl politicky organizován ve své vlasti, ani nikdo z jeho rodiny a jako důvod odjezdu z Vietnamu uvedl, že odjel za účelem podnikání a hledání nových možností v podnikání. Chtěl by zůstat v ČR, neboť má tady manželku a čekají dítě. V České republice se cítí svobodný, dodržují se tady lidská práva a pro děti je tady lepší budoucnost.

- Aby mohl v ČR žít a pracovat, musí mít povolení k pobytu,
- při pohovoru k žádosti dne 21.11.2014 do protokolu dále ještě uvedl, že povolení k pobytu v ČR měl do 20.11.2014 a důvod vydání výjezdního příkazu byl ten, že při podání žádosti o povolení dlouhodobého pobytu dodal dokumenty po vypršení lhůty. Odjel do Vietnamu za nemocnou matkou a nemohl doplnit dokumenty v zákonné lhůtě. Z těchto důvodů jeho pobyt nebyl prodloužen. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu vidí jediný způsob, jak zůstat v ČR. S manželkou uzavřel sňatek na velvyslanectví Vietnamské republiky v Praze 3.11.2014. Manželka má dlouhodobý pobyt v ČR povolen. Manželka i on podnikali na základě živnostenského oprávnění, prodávají potraviny. Uvědomuje si, že má problém, když nemá povolení k pobytu v ČR. Ve Vietnamu nemá žádný majetek, zázemí ani práci, práce se tam těžko hledá,
 - informace o zemi původu, a to konkrétně Informace MZV ze dne 16.4.2014 č.j. 99311/2014-LPTP k otázce situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze které zjištěno, že v případě kritiky státu a jeho představitelů lze očekávat pravděpodobnou persekuci, a to zejména ze strany justičních orgánů a policie. Rozsah odplaty bude odpovídat míře a adresnosti kritiky. V případě navracejících se občanů po dlouhodobém pobytu je zcela zásadní rozlišení důvodu jejich dlouhodobého pobytu v zahraničí. Součástí státní politiky je umožnit vycestování co nejširšímu okruhu obyvatel, a toho času se odhaduje několik miliónů. Lidé pobývající v zahraničí svým rodinám zasílají peníze a státní fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá. Stát své občany k vycestování podporuje a je ochoten i přehlédnout, pokud v cestě za cílem vycestování použije téměř jakýkoliv prostředek. Pravděpodobně by příliš nevadila ani snaha o získání mezinárodní ochrany, pokud by nebyla podepřena zostuzující kritikou režimu strany či konkrétních představitelů. Výroční zpráva Human Rights Watch 2014 na téma političtí vězni a systém trestního soudnictví, svoboda projevu, názoru a informací, shromažďování, vyznání a klíčoví mezinárodní aktéři.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[7] Nejdříve soud zdůrazňuje, že udělení azylu je mimořádná ochrana jedince, nesloužící k legalizaci pobytu. V první řadě je to zákon o pobytu cizinců na území České republiky, který stanoví podmínky pobytu cizince na území republiky a jeho legalizaci. Jakkoliv je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde

o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod,

která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46).

[8] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle písm. a) azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, podle písm. b) se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce sám v žalobě uvedl, a ve shodě s tím bylo i obsahem spisu prokázáno, že žalobce netvrdil, že by ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, a že by z tohoto důvodu byl nějak pronásledován. Opakovaně uváděl, že chce v České republice zůstat, neboť jsou zde slušné životní podmínky pro jeho děti. Jestliže žalobce sám popírá jakékoliv pronásledování z důvodů výše uvedených, pak neplní podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12 zákona o azylu.

[9] Dle soudu správní orgán shromáždil informace o zemi původu v potřebném rozsahu. Za správné, zákonné a odůvodněné v potřebném rozsahu soud považuje neudělení azylu podle ust. § 12, § 13 a humanitárního azylu, jestliže žalobce ani sám netvrdil žádnou formu pronásledování a ani důvody, které by bylo možno zvážit pro udělení humanitárního azylu. Samotná skutečnost, že žadatel o azyl má v úmyslu si v České republice založit rodinu, není bez dalších okolností hodných zvláštního zřetele důvodem pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný dostatečně zjištěný skutkový stav posoudil z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a vyvodil zcela logické závěry.

[10] K hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. Závažnou újmu podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. V souzené věci správní orgán plně akceptoval svou povinnost zabývat se i situací v zemi původu a své povinnosti dostál. Soud přisvědčil správnímu orgánu i v otázce nedůvodnosti udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení

mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého

posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Soud konstatuje, že žalovaný se podrobně ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval a soud se s názorem žalovaného i za současné situace ztotožnil.

[11] Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v odstavci [10] tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce tvrdil, že z informací jeho krajanů ví, že neúspěšní žadatelé o azyl v zahraničí mají po svém návratu problémy, neboť jsou pod soustavným dohledem, jsou jim činěny překážky při vyřizování běžných záležitostí a nemají šanci si najít zaměstnání. Soud v této souvislosti odkazuje na zprávu MZV ze dne 16. dubna 2014 čj. 9931/2014-LPTP, která se týká právě situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, a která ve shodě s tvrzením žalobce nevylučuje možnost jisté míry diskriminace, alespoň při získávání přístupu k zaměstnání, škole pro děti atd. Naopak, pokud se týká situace navrátilců po dlouhodobém pobytu v zahraničí, tady ze strany státu není žádná diskriminace, naopak stát čím dále více podporuje odjezdy občanů do zahraničí, neboť počítá s příjmy, které tito občané zasílají svým rodinám. Ve zprávě se doslova uvádí, že státní fiskální a důchodová politika s těmito příjmy v zásadě počítá a je ochotna přehlédnout, pokud v cestě trvale nebo dlouhodobě se usídlit v zahraničí fyzická osoba použije jakýkoliv prostředek, tedy i získání mezinárodní ochrany. Přesně o takový případ se u žalobce jedná. Žalobce měl na území České republiky povolen trvalý pobyt, o který z důvodu své liknavosti přišel a nyní legalizaci pobytu se snaží získat žádostí o mezinárodní ochranu. I za předpokladu, že žalobce by byl z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu diskriminován přístupem k zaměstnání, nejedná se o nebezpečí vážné újmy ve smyslu doplňkové ochrany.

[12] Závěrem soud konstatuje, že sice chápe složitou situaci, do které se žalobce svou nečinností dostal, avšak žalobce zneužívá žádost o udělení mezinárodní ochrany k zajištění legálního pobytu v České republice a uzavírá, že nebylo shledáno pochybení žalovaného, neboť tento vycházel z vlastní výpovědi žalobce, skutkový stav dostatečně zjistil, jak mu to ukládá ust. § 3 správního řádu a rozhodnutí je přesvědčivé a dostatečně odůvodněno, což ho činí v plné šíři přezkoumatelným. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a udělení doplňkové ochrany.

[13] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem obou účastníků řízení.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, jak vyplynulo z obsahu soudního spisu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.5.2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně